

ژویشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
رساله علمی و پژوهشی

□ بشکه‌های پوشال

□ از: ابومهی‌آر
(شاعر عرب)

اگر ایران،
ایرانِ طاغوت می‌بود،
ایرانِ شاه می‌بود،
خشنود و دلشاد، خدای غربی‌تان و اشنگتن را،
سپاس می‌گفتید.
وبیاله‌های ناب پیروزی را،
به سلامتی تهیدستان می‌نوشتیدید.
به مسجد می‌رفتید، و تلویزیون، شما را نیایش‌کنان و دعاخوان،
نمایش می‌داد.
چه کسی را نیایش می‌کنید؟
دعاهایتان برای کیست؟
خود، بهتر از همه می‌دانید،
که نماز و دعواتان برای «نمایش» است.

***

اگر ایران،
ایران آمریکا،
ایران شاه می بود،
خشنود و دلشاد بودید.
روزگاری آسوده و خوش داشتید.
ونفت بسیار و دلارهایی آبتن،
— که همه دو قلوبی زائیدند—

مال شما بود.

***

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

اما اگر ایران،
ایران اسلامی شده
ایران محرومان
ایران آزادی،
شما از آن است که می ترسید.
روزگارتان اینک دستخوش آتش است،
وتخت و بارگاهتان چوبی است.
واتشی از دیدگان «تهران انقلاب» زبانه می کشد،
ونفت،
که برای شما چون برگ درخت،
وغلف خرس است،
در معرض این آتش است.

***

چه کسی این طوفان وزنده را، از ایران بازتواند داشت؟
این آنجیز،
این موج پنهان در گنجینه؛
بازمانده از روزگار آغازین اسلام است.

پس گوشه‌ایتان را تیز کنید و بشنوید، آقایان!
شمشیرهای خیزرانی خود را مفرسائید،
زیرا آن ترکه‌های پوک،
شمشیر اسلام را نمی‌شکنند،
لای و لجن تبهکارهای شما،
راه و رسم قرآن را نمی‌زداید،
و سرزمین اسلامی، بشکه‌ای سوراخ دار نیست،
که سراپاشکمان و شکمبارگان، از آن بیاشامند.
تا پس از انباشتن شکم خویش،
لقمه‌ای نیز، برای دهانها
از شکم خویش بالا آورند، و بگویند:
این را بسوی دريوگان افکندیم.

نه آقایان

آتش زبانه کش تهران اسلامی، پینه‌ها را آب می‌کند.
مزه‌ای تلخ دارد.
و قدر شیرینی آن را تنها تهیدستان و اندوه‌زادگان در می‌یابند.
این آتش انقلاب، دردستی قرآن
و دردست دیگر، نور آزادگی انسان را دارد.

پرتال جامع علوم انسانی و مطالعات فرهنگی